

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 892 ²	Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Παρασκευή 15 Αὐγούστου 2014 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔγλη καὶ πνεῦμα

«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία»

(Λουκ. 10,41-42)

Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα εὐαγγέλια. Σ' αὐτὸ ὁ Κύριος δίνει ἀπάντησι σ' ἓνα ἐρώτημα, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ὅλους ἀνεξαιρέτως. Τὸ ἐρώτημα εἶνε· **Ἐπάρχει μόνο ὕλη, ἢ ὑπάρχει καὶ πνεῦμα;** Καὶ ἂν ὑπάρχη καὶ πνεῦμα, τότε ποιό ἀπὸ τὰ δύο εἶνε ἀνώτερο καὶ **ποιό θὰ προτιμοῦμε, τὴν ὕλη ἢ τὸ πνεῦμα;** Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δίνει ἀπάντησι τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἄλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω, νὰ δώσετε προσοχή.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πῆγε στὴ Βηθανία σ' ἓνα φτωχόσπιτο, ὅπου κατοικοῦσαν τρία πρόσωπα· ὁ **Λάζαρος**, ποὺ ἀργότερα θὰ τὸν ἀναστήσῃ ὁ Κύριος, ἡ Μάρθα ἢ ἀδελφή του, καὶ ἡ ἄλλη ἀδελφή του ἡ Μαρία. Ἡ χαρά, ποὺ δοκίμασαν ἦταν ἀπερίγραπτη. Καὶ ἡ μὲν Μάρθα νόμισε, ὅτι θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριο ἂν ἐτοιμάσῃ ἓνα καλὸ τραπέζι. Γι' αὐτὸ ἄφησε τὸ Χριστὸ καὶ πῆγε στὴν κουζίνα.

Ἡ Μαρία ὅμως, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μπῆκε ὁ Χριστὸς μέσα στὸ σπίτι μέχρις ὅτου βγῆκε, δὲν ἀπομακρύνθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ συντροφιά του. Σὰν σφουγγάρι ρουφοῦσε ὅλα τὰ λόγια του, ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα στὸν κόσμον ὅπως παρηγορεῖ ὁ Χριστὸς δὲν σὲ παρηγορεῖ κανένας. Μόνο τὰ δικά του λόγια δίνουν φτεροῦγες καὶ ὑψώνουν τὸν ἄνθρωπο ψηλά, πολὺ ψηλά, γιὰ νὰ αἰσθανθῇ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι.

Ἡ Μάρθα κάποια στιγμή κουράστηκε μέσα στὴν κουζίνα. Βγαίνει, ὅπως ἦταν ἀνασκουμπωμένη, καὶ λέει· «Κύριε, δὲν μὲ λυπᾶστε; Ἡ ἀδελφή μου μ' ἄφησε μόνη. Δὲν τῆς λές, νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κάθισμα καὶ νὰ ῥθῃ μέσα στὴν κουζίνα νὰ μὲ βοηθήσῃ;». Καὶ τότε ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶνε ὅλο ἀγάπη καὶ ξέρει τίς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, ζύγισε τὴ Μάρθα, ζύγισε τὴ Μαρία, καὶ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε·

«**Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία**» (Λουκ. 10,41-42). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Εἶνε σὰν νὰ ἔλεγε· Μάρθα, στὸ φτωχικό σου δὲν ἦρθα γιὰ φαί. Ὅπως ἡ ἀδελφή σου ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἔτσι κ' ἐσὺ νὰ ἔρθῃς ἐδῶ ν' ἀκούσῃς. Ὅσο γιὰ τὸ φαγητό, μετὰ τὴ διδασκαλία κάτι θὰ βρεθῇ νὰ φᾶμε. Ἐδῶ ἦρθα νὰ δώσω τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ Μαρία «**τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο**» (Λουκ. 10,41-42)· διάλεξε τὸ καλύτερο, **διάλεξε ὄχι τὴν ὕλη ἀλλὰ τὸ πνεῦμα.**

Νομίζω, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ εἶνε ἡ **φωτογραφία ὅλων μας**. Καὶ σήμερα βρίσκουμε ἀνάλογα παραδείγματα.

Ἄπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδι τί σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι σήμερα; ἀγγέλους, ἀρχαγγέλους, τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν «**ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι**» τὴν οἰκουμένην ὅλην, αὐτὰ σκέπτονται; Ὁ κόσμος σήμερα ἔχει πέσει στὴν ὕλη. Ὅλοι, μὲ διαφόρους τρόπους, **κυνηγοῦν τὸ χρῆμα**. Πῶς τὰ ἑκατὸ νὰ τὰ κάνουν διακόσα, τὰ διακόσα νὰ τὰ κάνουν τετρακόσα... Συνεχῶς τρέχουν λαχανιασμένοι, σὰν τὸ σκύλο ποὺ ἀσθμαίνει μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω.

Λένε γιὰ κάποιον ἀρχαῖο βασιλέα, ὅτι δὲν κοίταζε ἄλλο παρὰ μόνο πῶς νὰ θησαυρίσῃ. Παρακαλοῦσε τοὺς θεοὺς νὰ τοῦ κάνουν τὴ χάρι, ὅ,τι πιάνει νὰ γίνεται χρυσάφι. Καὶ οἱ θεοί, λέει, ἄκουσαν τὴν προσευχή του· καὶ ἔπιανε πέτρες γίνονταν μάλαμα, ἔπιανε ξύλα γίνονταν μάλαμα, ἔπιανε ζῶα γίνονταν χρυσᾶ μοσχάρια, ἔπιανε λουλούδια γίνονταν κι αὐτὰ χρυσᾶ. Κάθισε στὸ τραπέζι νὰ φάῃ, ἔγιναν καὶ τὰ πιᾶτα καὶ τὸ φαί χρυσᾶ. Τέλος ἄγγιξε καὶ τὴν κόρη του καὶ ἔγινε κι αὐτὴ χρυσὸ ἀγαλμα. Τότε κατάλαβε, ὅτι **ὑπάρχουν κι ἄλλα πράγματα ἀνώτερα** ἀπὸ τὸ χρυσάφι. Ὑπάρχουν τὰ

λουλούδια που μυρίζουν, τὰ ἀηδόνια που κελαϊδοῦν, ἡ γυναίκα που ἀγαπάει, τὰ παιδιά μὲ τὴ στοργή καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους. Ὑπάρχουν ἰδέες ἀθάνατες. Κατάλαβε, ὅτι τὸ χρυσάφι δὲν εἶνε θεός. Καὶ ἐν τέλει οἱ θεοὶ τὸν σπλαχνίστηκαν καὶ τὸν ἐπανεφέραν στὴν προηγουμένη κατάστασι.

Ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι λάτρεις τοῦ μπεζαχτᾶ, τῶν χρημάτων, τῶν δολλαρίων. Θεὸς ἔχουν ὄχι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν – ψέματα λένε· θεὸς ἔχουν τὸν χρυσό. Ἔπεςαν μὲ τὰ μουτρα **ἄλλοι στὸ χρῆμα κι ἄλλοι στὴ σάρκα**, στὸ βοῦρκο, ὅπως τὰ ἀκάθαρτα ζῶα. Ἔχουν σύνθημα *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν»* (Ἦσ. 22,13=Α΄ Κορ. 15,32): γλέντι, χορός, διασκεδάσι, θέατρο, κινηματογράφος, πάρτυ, κρουαζιέρες κ.λπ..

Καὶ **οἱ νέοι μας;** Ὡς οἱ νέοι μας! Τί τραγούδια ψάλλουν; Μιὰ νεότης, που πῆρε κάποτε τὶς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Πίνδου καὶ τὶς ἔνωσε μὲ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τώρα ποῦ ἔπεςε; Στὰ τυχερὰ παιχνίδια καὶ στὸν τετυμποῖσμό. Θεός τους τὸ ποδόσφαιρο, ἢ μπάλλα. Ἄν τεντώσης τ' αὐτί σου, θ' ἀκούσης ἄλλος νὰ μιλάη γιὰ ἔρωτες, ἄλλος νὰ μιλάη γιὰ πιοτά, ἄλλος γιὰ χαρτοπαίγνια...

Ἄχ, ἀδελφοί μου, ὁ κόσμος ἔφυγε πιά ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ περπατάει **στὰ σοκάκια τοῦ διαβόλου**. Σ' ἓνα τέτοιο κόσμο λοιπόν, που εἶνε ἀπορροφημένος μόνο ἀπὸ τὶς ἡδονές, ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις κι ἀπὸ τὸ ἄτιμο χρῆμα, ἀκούγεται σήμερα ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ λέει: *«Μάρθα Μάρθα»*, κόσμε κόσμε, *«μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία»*.

Ὁ κόσμος σήμερα εἶνε δραστήριος στὸ νὰ φτειάχνῃ ρόδες, βίδες, δορυφόρους, ὑλικά καὶ ἐπίγεια πράγματα· ἀλλὰ γιὰ τὰ πνευματικά, γιὰ τὴν καλύτερευσί τοῦ ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ του βίου, εἶνε ἀδρανῆς σὰν τὴ χελώνα. Ἀδιαφορεῖ. Ἔχει χρόνια νὰ πατήσῃ στὴν ἐκκλησία. Στὴν ἐκκλησία θὰ ῥθῆ πιά νεκρός. Καὶ ἂν πῆς, Χριστιανέ μου, γιατί δὲν ἔρχεσαι νὰ ἐκτελέσης τὰ θρησκευτικά σου καθήκοντα; ἀμέσως στερεότυπη ἢ ἀπάντησι: «Δὲν ἔχω καιρό». Ἀπὸ τὶς εἰκοσιτέσσερις ὥρες τοῦ ἡμερονυκτίου, ἐσὺ μάνα, ἐσὺ παιδί, δὲν μπορείς νὰ κόψῃς δέκα λεπτὰ γιὰ νὰ δοξάσης τὸ Δημιουργό σου; Ἐσὺ κοπέλλα μου, που τρῶς ὥρες ὀλόκληρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ θαυμάζῃς τὸ εἶδωλό σου τὸ φθαρτό, γιὰ νὰ περιποιῆσαι τὰ μαλλιά σου, τὰ νύχια σου, τὸ κορμί σου που θὰ σαπίσῃ μέσα στὴ μαύρη γῆ, δὲν σοῦ περισσεύουν δέκα λε-

πτὰ, ν' ἀνοίξης τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ διαβάσης ἀγία Γραφή, βίους τῶν ἀγίων; Κ' ἐσὺ ὁ ἄλλος;... Ἔχουμε καιρὸ νὰ ἀγρυπνοῦμε γιὰ διασκεδάσεις μέσ' στὰ «μαντριά» τοῦ διαβόλου, μὰ **στὴν ἐκκλησία σβῆσανε τὰ ἅγια, οἱ καντήλες, τὰ πάντα**. Δὲν ὑπάρχουν πλέον ἱερεῖς ἀγρυπνίες...

«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία».

* * *

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Κάποιο ἀνέκδοτο λέει τὸ ἐξῆς. Μιὰ μέρα σ' ἓνα ὑπερωκεάνιο ταξίδευαν περίπου χίλιοι ἐπιβάτες. Ἦταν γαλήνη. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα εἶνε ἄστατη. Σὲ λίγο τὰ κύματα σηκώθηκαν τόσο, ὥστε ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ καταποντισθῆ. Ὁ πλοίαρχος βλέποντας τὸν κίνδυνο διατάζει τὰ πάρουν ὅλοι τὰ σωσίβια καὶ νὰ κατεβοῦν στὶς βάρκες. Ὅλοι κατέβηκαν. Ἐνας μόνο δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὸ καράβι. Αὐτὸς τὴν ὦρα ἐκείνη πῆγε κι ἄνοιξε τὴ βαλίτσα καὶ μετροῦσε τὶς λίρες του. Καὶ μόνο αὐτό; Καθὼς τὸ πλοῖο ἔμεινε ἐγκαταλελειμμένο καὶ οἱ ἄνθρωποι ζητώντας νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τους εἶχαν ἀφήσει πολὺτιμα πράγματα, αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ μαζέψῃ κι ἄλλα. Σὰν τὸ κοράκι, που πέφτει στὸ ψοφίμι καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τ' ἀφήσῃ, ἔτσι κι αὐτὸς ἦταν **ρίγμένος στὸ χρυσίο καὶ τὸ ἀργύριο**. Τοῦ φωνάζουν· κανένα ἐνδιαφέρον αὐτός. Ὡσπου στὸ τέλος, μὲ μιὰ ἀπότομη κλίσι, τὸ πλοῖο βυθίζεται καὶ παίρνει κι αὐτὸν στὸ βυθὸ μαζί μὲ τὰ χρήματα καὶ μὲ ὅλα του τὰ πολὺτιμα!

Καταλάβατε; Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ ζωὴ μας· θάλασσα εἶνε καὶ ταξιδεύουμε ὅλοι. Τελικὰ κανένας δὲν θὰ μείνῃ μέσα στὸ πλοῖο. Ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα ἔρχεται τὸ τέλος. Κόσμε, βγῆτε ἔξω, κατεβῆτε στὴν σωτήριο λέμβο. Καὶ ποιά εἶνε ἡ σωτήριος λέμβος; Εἶνε **ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, εἶνε ἡ πίστι, εἶνε ἡ μετάνοια**. Ὅσο ἔχουμε ἀκόμη καιρό, ἀδελφοί μου, ἄς σπεύσουμε.

Πέρασαν τὰ χρονάκια τῆς ζωῆς μας. Σὲ πολλοὺς τὰ χιόνια κάθησαν στὰ μαλλιά. **Ὁ κόσμος ἐτοῦτος περνᾷ**. *«Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης»* (Ἐκκλ. 1,2). Μηδέν τὰ πλούτη, μηδέν ἡ νεότης, μηδέν τὰ κάλλη... Ἐνα μένει, ἓνας μόνο ἀξίζει νὰ λατρεύεται, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὴ δίψα, που εἶχε ἡ Μαρία γιὰ τὸ Χριστό, νὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς.

Τὸν Χριστὸ νὰ ἀγαπήσουμε, καὶ αὐτὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἄς ἐλεῆσῃ καὶ σῶσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος